

Sygn. akt: I C 104/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Żelewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 grudnia 2022 r. w G.

sprawy z powództwa (...) **1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.**

przeciwko **D. G.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 104/22**

UZASADNIENIE

(wyroku z dnia 6 grudnia 2022 roku)

Powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. domagał się od pozwanego D. G. zapłaty kwoty 23.169,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Podstawę powództwa stanowiła umowa bankowa zawarta z wierzycielem pierwotnym. Pozwany nie wywiązał się z umowy, a roszczenie stało się wymagalne z dniem 10 kwietnia 2018 roku. Wierzyciel pierwotny na podstawie umowy cesji dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności na rzecz powoda. Na dochodzoną pozew kwotę składały się: 18.767,95 zł niespłaconego kapitału umowy, 4.401,65 zł niezaspokojonych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia następnego po dniu wymagalności do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych.

(pozew – k. 5-7)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Powód nie udowodnił roszczenia do zasady jak i wysokości. Pozwany przyznał, że zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kartę kredytową. Pozwany miał świadomość limitu kredytowego. Dokonał tylko jednej płatności na niewielką kwotę. Pozwany nie miał wiedzy o terminie płatności. Nie otrzymał zawiadomień o konieczności spłaty należności. Tym bardziej nie miał wiedzy o dacie wymagalności roszczenia. Powód nie wykazał terminu wypowiedzenia umowy,

które nie zostało doręczone pozwanemu, a co za tym idzie również początkowej daty wymagalności roszczenia. Roszczenie uległo przedawnieniu.

(odpowiedź na pozew – k. 129-132)

Stan faktyczny:

Dnia 23 października 2015 roku pozwany D. G. zawarł z Bankiem (...) S.A. w W. umowę nr (...) na korzystanie z karty kredytowej.

(fakt bezsporny)

Dnia 23 maja 2019 roku powód nabył od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (dawniej: Banku (...) S.A. w W.) wierzytelność wynikającą z umowy nr (...) zawartej przez pozwanego D. G..

(dowód: umowa cesji z załącznikami – k. 9-102, k. 111v.-116)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony w sprawie stan faktyczny z uwagi na skąpy materiał dowodowy zaoferowany przez powoda oparty został o zgodne oświadczenia stron co do faktu zawarcia umowy o kartę kredytową, a także dowody z kopii dokumentów związanych z zawarciem umowy cesji, które to nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, a zatem nie było podstaw, aby odmówić im wiarygodności i waloru dowodowego.

Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.). Zgodnie z treścią tego przepisu przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa o wydanie i korzystanie z karty kredytowej w swej konstrukcji pozostaje bowiem umową kredytu odnawialnego i podlega regulacji art. 69 powołanej ustawy (tak A.K. – Prawo bankowe. Komentarz, LexisNexis 2013, teza 11 do art. 69 prawa bankowego, wyrok SA w Łodzi z 16.06.2020 r., I ACa 362/19, LEX nr 3115631).

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar dowodu spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Artykuł 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.), szczególnie gdy obie strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników, którym Sąd określił terminy na złożenie wszystkich twierdzeń i dowodów pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku dalszego postępowania (art. 2053 § 1 i 2 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (wyrok SA w Białymstoku z 28.11.2019 r., I AGa 50/19, LEX nr 2944289). Sąd nie dąży do ustalenia prawdy materialnej, Sąd działa z urzędu w zakresie wskazanym w przepisach, a podstawą procesu cywilnego jest jego kontradyktoryjność. Kluczowe dla rozstrzygnięcia fakty nie mogą opierać się wyłącznie na gołosłownych twierdzeniach strony i jej przekonaniu, które

nie znajduje oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności muszą zostać udowodnione (wyrok SA w Łodzi z 20.11.2019 r., III AUa 22/19, LEX nr 2764307).

Zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie.

W niniejszej sprawie strona powoda nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów, z których wynikałaby wysokość zadłużenia pozwanego. Brak było możliwości ustalenia, kiedy pozwany korzystał z udostępnionych mu środków pieniężnych, w jakiej wysokości, jakie były warunki spłaty zadłużenia oraz jego wypowiedzenia.

Zgodnie z art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (§ 1). Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§ 2). Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi (§ 21). Natomiast stosownie do treści art. 118 k.c. niniejszej roszczenie jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawniało się z upływem 3 lat.

W pozwie wskazano, że roszczenie stało się wymagalne w 2018 roku, a pozew wniesiono w 2022 roku, a zatem niewątpliwie po upływie 3 lat, po których nastąpiło przedawnienie roszczenia.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe w zw. z art. 117 k.c. oraz 118 k.c. w punkcie I. wyroku powództwo oddalono z uwagi na niewykazanie zasadności i wysokości roszczenia, a także wobec jego przedawnienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II. wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.), obciążając przegrywającego powoda całością poniesionych przez niego kosztów procesu, na co składało się wynagrodzenie kwalifikowanego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w stawce minimalnej – 3.600,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17,00 zł.